

Ἄπ' τοῦ λόγου μου τὸ μέτρο θάβγω ἔξω ἓνα ρούπι....
 Ὅπως ξέρετε σεῖς τώρα πῶς ἐγῶμαι τοῦ Τρικούπη,
 Ὅπως ξέρούμε πῶς εἶναι ὁ Ῥοντήρης Δεληγιάννης,
 Ἔτσι ξέρουσι καὶ οἱ χωριάταις πῶς τὸ βῶδι αὐτοῦ Τραγάρης»
 Ἦναι βῶδι τοῦ Νικόλα, τοῦ Παππά, τοῦ Κωνσταντῆ,
 Καὶ δὲν κάνουνε μεγάλο γιὰ τὸ μέτρο πατιργιῶ.

Κι' ἐρωτῶ λοιπὸν ἀκόμη
 Γιὰ τὴ νέα τούτη γνώμη
 Τὸν Φωτῆλα, τὸν Ζαήμη,
 Ὅπου ξέρει ἐπιστήμη,
 Καὶ τὸν Ἰάδερφο Σωτήρη
 Νὰ μοῦ κάμη τὸ χατῆρι
 Νὰ μοῦ πῆ ἐν σνειδῆσει,
 Ἄν τ' ἀρέση τέτοια κρίσι.

Ἄλλη μία, κύριοί μου, παρομοίωσι θὰ κάνω,
 Ἀφοῦ τῶφερε ὁ λόγος, εἰς τὸ μέτρημα ἐπάνω.
 Νὰ μετρά κανεῖς τὰ βῶδια εἰς αὐτοὺς ἐδῶ τοὺς τόπους,
 Εἶναι ὅπως νὰ μετρά ἓνα ἓνα τοὺς ἀνθρώπους.
 Βέβαια δὲν ἀμφισβῆλω πῶς ἐγκρίνει ἡ βουλή
 Καὶ αὐτὴ τὴν τελευταία τολμηρὰ παραβολή.

Ἄλλ' ἐν τούτοις μετὰ τόσα ποῦ σὰς εἶπα κι' ἐγὼ κρίνω,
 Πῶς ἐδῶ καὶ μὴ παρέκει εἶναι δίκαιον νὰ μείνω.
 Ἄν γελάσετε γιὰ ταῦτα, μὲ πεντάρια δὲν μὲ μέλει,
 Κι' ὁ Κουτσομπολιῆς ὁ Γάλλος ἂς μᾶς γράφῃ ὅ,τι θέλει.
 Μὴν ἀκούτε ὅ,τι γράφει ἓνας κι' ἄλλος παλαβός. . .
 Αὐτὰ ἤθελα νὰ εἶπω ἐν συντόμῳ κι' ἀκριβῶς.

Κι' ἐρωτῶ λοιπὸν ἀκόμη
 Γιὰ τὴ νέα τούτη γνώμη
 Τὸν Φωτῆλα, τὸν Ζαήμη,
 Ὅπου ξέρει ἐπιστήμη,
 Καὶ τὸν Ἰάδερφο Σωτήρη
 Νὰ μοῦ κάμη τὸ χατῆρι
 Νὰ μοῦ πῆ ἐν σνειδῆσει,
 Ἄν τ' ἀρέση τέτοια κρίσι.

Souris.

ENA BIBLIO . . .

Ἦμουν πολὺ, παρὰ πολὺ χθὲς βράδῳ λυπημένος.
 Τὸ μέτωπό μου ποῦκαε στὸ χέρι μου ἀκουμποῦσα,
 Σ' ἓνα βιβλίον ἐμπροστὰ ἤμουν βαθεῖα σκυμμένος
 Καὶ κάπου κάπου Ἰάκρουζα ἐν ᾧ τὸ ξεφυλλοῦσα.
 Ἐνα βιβλίον... μόν' αὐτὸ εἰς τὴν ἀκρογιαλιά μου
 Μ' ἀφῆκε τῆς ἀγάπης τῆς τὸ κύμα τ' ἀφρισμένο;
 Ἐνα βιβλίον ὕστερ' ἀπὸ τόσο ἔρωτά μου....
 Σ' αὐτ' ὅλο μου τὸ παρελθόν, σ' αὐτὸ εἶνε κλεισμένο;
 Ἐνα βιβλίον . . . μὰ γιὰ μὲ δὲν λείει ὅ,τι λείει.
 Μόνον ἐκεῖνη βλέπω ἐγὼ γιὰ μόνον σημασία.
 Σὲ μὲ μιλεῖ γιὰ μιά ματιὰ, γιὰ νὰ φιλήσῃ ποῦ καίει,
 Κ' εἶνε ἡ κάθε του γραμμὴ ὁλόκληρη ἱστορία.
 Τὸ χέρι τῆς τὸ ἔγραψε ἐδῶ τὸ ὄνομά τῆς . . .
 Δὲν ἔσβυσε . . . σὰν νᾶτανε στὰ στήθια μου γραμμένο.
 Ἄχ! ἓνα φύλλο βρήκα ἐδῶ ἀπὸ ῥόδο μαδημένο,
 Μὰ μαρμαμένο καὶ αὐτὸ ὡσὰν τὸν ἔρωτά τῆς.

Αἰμύλιος.

ΑΙ ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ

Κύριε «Μὴ Χάνεσαι»,

Μολονότι εἰς τὴν σατυρικήν σου συνείδησιν κατεδικά-
 σθησαν αἱ Μεταξὺ μας αὐταὶ περιστάσεις, οὐχ' ἦττον ἢ
 πρὸς τὸ φύλόν μου ὀφειλομένη ἀβρότης δὲν θὰ σοὶ ἐπιτρέψῃ
 βεβαίως νὰ ῥίψῃς εἰς τὸν παρὰ τὸ γραφεῖόν σου Καϊζάν τὰς
 βραχείας σημειώσεις ἃς σοὶ ἐπιστέλλω.

*
**

Παράστασις 1η.

(15 Μαρτίου.)

Περὶ τὴν 8ην καὶ ἡμίσειαν ὑπεδέχετο ἡ θεατρικὴ οἰκία
 ἢ τὸ οἰκιακὸν θέατρον τοῦ κ. Ἄλ. Σούτσου τοὺς κυρίους
 ὑποκριτὰς καὶ τὰς κυρίας ὑποκριτρίδας.

Ἐπειδὴ νομίζω ὅτι ὁ ῥεπόρτερ δὲν πρέπει νὰ ἔχη γένος,
 δὲν θὰ μὲ κατηγορήσουν αἱ ὀμόφυλοί μου ἂν σημειώσω ἐν-
 ταῦθα ὅτι ἐπὶ μίαν περίπου ὥραν ἔκαμαν οἱ κύριοι ὑπο-
 κριταὶ τὸν ζωγράφον ἐπὶ τῶν ἰδίων αὐτῶν προσώπων. Καὶ
 δὲν ἐπρόκειτο μὲν περὶ μεγάλης θεατρικῆς αἰθούσης, ὅπου ἡ
 ὀπτική ἀπάτη περιάπτει αἴγλην εἰς τὰ διάφορα τῆς Ἰριδος
 χρώματα, τὰ ἐκ τῶν κύτιων τοῦ ψιμμιθίου ἀνακλύπτοντα,
 ἀλλ' ἡ ὑποκρισία ἔπρεπε νὰ εἶναι πλήρης.

Εἰς τὰς 9 1)2 ἤρξαντο ἐρχόμενοι οἱ προσκεκλημένοι, ὡς
 προσκόπων χρησιμευσάντων τῶν κυρίων Βαλαωριτῶν, οἵτινες
 χονδρικῶς ἐπλημύρησαν τὴν αἴθουσαν. Μετ' αὐτοὺς τὸ
 διπλωματικὸν σῶμα, τοῦ ὁποίου ἡ παρουσία ἐσήμαινε ταύ-
 τοχρόνως τὴν ἀπουσίαν τῶν ὁμογενῶν, τῶν ἐπιλεγόμενων
 χρυσογαδάρων.

*
**

Ἡ αἴθουσα δὲν ἦτο μικρὰ, ἀλλ' ἡ σκηνὴ ἦτο μικροῦλα.
 Ἡ σκηνὴ ἦτο δημιούργημα τοῦ φίλου σας κυρίου Ἀννίνου,
 τοῦ ὁποίου τὸ σατυρικὸν κονδύλι μετεμορφώθη ὡς ἐκ τῆς
 μακαρίας ἀρχίας εἰς ἓν τὸ κατεδίκασεν ὁ ἰδιοκτήτης του
 εἰς ῥομαντικώτατον χρωστῆρα, τοῦ καὶ ἀπὸ ἄκρας μέλιτος
 γλυκύτεροι ἔρρεον ἔρωτες. Ὅλη ἡ σκηνὴ χάρις εἰς τὸν κ.
 Ἀννίνον μετεβλήθη εἰς Ἐρωτοποιεῖον, διαφόρου μεγέθους,
 σχήματος, μορφῆς, ποιότητος.

Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ ἐκληφθοῦν αἱ αὐτοσχέδιοι σκηνογρα-
 φία ὡς ἀληθῆς ἔρωτοπρατήριον, ἐφρόντισε νὰ περιτυλίξῃ
 τοὺς δύο μεγαλειτέρους τοῦ ἔρωτος μὲ ταινίαν μεγάλην,
 ἐφ' ἧς ἦσαν γεγραμμένα αἱ λέξεις: **Fantaisies
 athéniennes.**

Ἄταν καλὴν γειτονεῖαν ἔδωκεν εἰς τοὺς ἔρωτας, ἀνεγεί-
 ρας ἐπὶ τῶν προσκηνίων δύο ἀρχαίου ῥυθμοῦ στήλας, ἐφ'
 ὧν ἐκρέμασε πλῆθος προσωπείων. Ἐρωτες καὶ προσωπεῖα
 οὐδέποτε ἤρισαν μεταξύ των. Ὀμιλῶ ὡς γυνὴ καὶ γνωρίζω
 τί λέγω.

Ὅταν εἶδε τὸσον πλῆθος προσωπείων τὸ γνωστὸν σοὶ
 Gamin des salons d' Athènes εἶπεν :

— On va nous prendre pour des véritables hypocrites.
 Εἰς τοὺς προσκεκλημένους εἶχον διανεμηθῆ προγράμματα
 τῶν παραστάσεων μετὰ τῶν εἰκόνων τῶν ὑποκριτῶν, εἰς
 ἃς ἡ εὐθυμος γραφίς τοῦ κ. Ἀννίνου ἔχουσε ῥομαντικὰς
 γραμμάς.

Τὴν 10ην ὥραν ἡ αὐλαία εἶχεν ἀρθῆ καὶ ἤρξατο ἡ πα-
 ράστασις διὰ τῆς κωμωδίας: **L' amour de l' art** (ὁ ἔρωσ
 τῆς τέχνης).

Μία ἐκ τῶν δεσποινῶν παρετήρησεν ὅτι θὰ ἦτο καλλι-

τερα ἐν παριστάνετο *L' art de l' amour* (ἡ τέχνη τοῦ ἔρωτος.) Ἄγνοῦ τί διὰ τούτου ἐνοεῖ, μεταβιβάζω ὅμως τὴν παρατήρησίν της ὡς ἀπλοῦς βεπόρτερ.

Εἰς τὴν κωμωδίαν ταύτην ἔλαβον μέρος ὁ κ. **Ἀλέξανδρος Σούτσος**, ὃν δυσκόλως ἀνεγνωρίσαμεν, ὡς μὴ καπνίζοντα ποῦρον. Ἡ θυσία αὐτῆ τοῦ κ. Σούτσου ἰσοδυναμεῖ πρὸς ἀληθῆ κατατόμησιν.

Εἰς τὴν παρατήρησίν μου αὐτὴν ἦν ἕκαμα πρὸς τινα κύριον, ἔλαβον τὴν ἀπάντησιν :

— Ὡστε ἀπόψε ὁ κ. Σούτσος δὲν ἔχει κεφάλι.

Ἡ κυρία **Ἀργυροπούλου**, ἥς ὁ ἐν τῇ κωμωδίᾳ χαρακτήρ ἦτο νὰ μὴ θυμῶν καὶ ἦτο ὁ φυσικός της χαρακτήρ.

Le gamin des salons d' Athenes, ἔπαιξε πρόσωπον ὑπηρετρίας καὶ ἀνεπήδησεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς σκιρτητικῆ *soubrette*, μὲ κοντὴν, παρὰ πολὺ κοντὴν ἔσθητα, τόσον, ὥστε ὡς μοι εἶπον, εἶχε τὸν τόπον του ὁ ὑπὸ τινος κυρίου ψιθυρισμὸς τῆς γαλλικῆς ἐπωδοῦ :

Regardez par ci, regardez par là,
Comment vous trouvez tout cela.

*

**

Εἰς τὴν δευτέραν κωμωδίαν : **La tasse de thé** ἔλαβον μέρος ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Παπαρήγοπούλου, οἵτινες ἐπρόκειτο ν' ἀποδείξουν ὅτι ἀγαπῶνται καὶ δὲν ἐδυσκολεύθησαν διόλου εἰς τοῦτο, ὁ κ. Ρῶκ, ὡς τραμποῦκος δρέψας πλήρη ἐπιτυχίαν εἰς τὸν νέον αὐτὸν χαρακτήρα καὶ ὁ κ. Γιαλιάκια βέης, ὡς ὑπηρετῆς, κρατῶν τὸ φανάρι καὶ ἦτο φυσικώτατος εἰς τὸν ρόλον του, διότι πρὸ πολλοῦ κρατεῖ τὸ *Φανάρι* ἐκ τῶν κρασπέδων.

Οἱ θεαταὶ μάλιστα ἀνέμενον ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν νὰ προκύψῃ ἐκ τῆς τσέπης τοῦ κ. Γιαλιάκια βέη μικροσκοπικόν τι κυνάριον, ἀλλ' ἔμειναν μὲ τὴν περιέργειαν ποῦ νὰ εἶχε τὴν ἐσπέραν ἐκείνην κρυμμένον τὸ κυνάριον.

*

**

Παράστασις δευτέρα

(27 Μαρτίου).

Ἦτο σπουδαῖον ζήτημα ἀν ἐμελλε νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ δευτέρα αὐτῆ παράστασις, διότι ἐκ μὲν τῶν ἠθοποιῶν οἱ κ.κ. Ρῶκ καὶ Γιαλιάκια βέης ἠσθένουν, ὁ δὲ ὑποβολεὺς κ. Μορῶ ἐφυλακίσθη ὑπὸ τῆς κυρίας Μινέλλη, καθ' ἣν στιγμὴν αὐτῆ ἔπέτα εἰς τὰς ἀγκάλας ἐραστοῦ ἱππότου.

Εὐτυχῶς τὸν μὲν δεσμώτην ἐργολάβον ἀντικατέστησεν ὁ κ. Sandré, οἱ δὲ ἀδιαθετοῦντες ἀνέβρωσαν λαβόντες ὀλίγην δόσιν γυναικείων μορφασμῶν.

Τὴν φορὰν αὐτὴν ὁ κόσμος ἦτο περισσότερος. Καὶ ἀπῆσαν μὲν οἱ διπλωμάται, παρῆσαν ὅμως κατὰ φυσικὴν συνέπειαν οἱ Χρυσογάδαροι, μὲ τὸν ἀρχηγὸν Τσαγγάρην ἐπὶ κεφαλῆς. Αἱ δύο αὐταὶ τάξεις ἀπὸ τινος ἐφαρμόζουσι τὸ *Chassez — Croisez* τοῦ τετραχόρου.

Παρεστάθησιν ὁ *Σπινθῆρ* τοῦ *Pailleron* καὶ τὸ *Γερροντοκόριτσο*. Ὡς ἠρωτῆς τῆς δευτέρας κωμωδίας ἡ κ. Παπαρήγοπούλου ἐπέδειξε προσόντα λίαν φυσικά.

Ἡ μικρὰ βαρωνίς ἔπαιξε τὸ πρόσωπον τῆς *Clair*, καὶ ἦτο πράγματι *clair*, ἀφοῦ εἶναι τόσον αἰθερόπλαστος καὶ διαφανὴς καλλονή.

Ὁ κ. Σούτσος πρὸ τοῦ *Σπινθῆρος* δὲν ἠδύνατο νὰ ἐχθρυσμένον τὸ ποῦρόν του, μετὰ τοῦ ὁποῦ ἐπανεῦρε καὶ τὸ κεφάλι του.

Πολλὰί φράσεις τοῦ *Σπινθῆρος* ὡς μοι τὰς ἀνέμωσαν

ἦσαν *risquées* καὶ ὡς τοιαῦτα, καθά μοι εἶπον, ἀπέσπασαν τὰ μειδιάματα οὐ μόνον τῶν δεσποινῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν δεσποινίδων.

Τὸ *Gamin des Salons d' Athènes*, ὅπερ ἔπαιξε θαυμάσιον ἐν τῷ *Σπινθῆρι*, συλλαμβάνων ἀπὸ σκηνῆς ἐπ' αὐτοφῶρῳ τὰ μειδιάματα αὐτά, παρετήρησεν εἰς τὸν πλησίον της ὑποκριτὴν :

— Il n' y a plus d' enfants.

— Dites plutôt, τῆ ἀπῆντησαν, il n' y a plus demoiselles..

Ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη μίαν παρατήρησιν τοῦ *Gamin*.

Ὅταν ὁ ὑποκρινόμενος τὸ πρόσωπον τοῦ *Trebuchard* Γιαλιάκια βέης ἐπρόκειτο νὰ νυμφευθῇ τὴν μικρὰν βαρονίδα, τὸ *Gamin* εἶπε :

— Comment va-t il se débrouiller avec sa belle-mère?
Oh ! la, la, la.

Κατὰ τὰ διαλείμματα ὅλον τὸ πρωτότυπον αὐτὸ θέατρον μετεβάλλετο εἰς *Foyer*. Προσφέροντο τσάι, γλυκύματα, παγωτὰ καὶ λεμονάδα.

Διήρκουν δὲ παρὰ πολὺ ἐνίοτε τοῦ Ρῶκ μὴ προφθάνοντες νὰ ἐνδύθῃ.

Σουπὲ εἰς τὸ τέλος καὶ τῶν δύο παραστάσεων προσφέρθη μόνον εἰς τοὺς ὑποκριτὰς, διότι μόνον αὐτοὶ ἠδύναντο νὰ γάγωσιν ἐν ἰδρωτί τοῦ προσώπου των.

Graziella.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Εἰς Ἐσνοδοχεῖον :

— Μὰ τί διάβολο ἀκρίβεια αὐτῆ; Μία βιδέλο 90 λεπτά;

— Ἄμ εἶναι ἀπὸ τοὺς ἀροτήρας

Ἄκρον ἄωτον μητρικῆς ἀστυνομίας:

— Νὰ ὑποβάλλῃ τὴν κόρην της εἰς καταναγκαστικὴν *douche*, διὰ νὰ φαίνεται κρῶα εἰς τοὺς νέους.

Εἰς μέθυσον σύζυγον, ἀρχίσαντα ἤδη νὰ τραυλιζῇ:

— Καὶ τώρα πῶς θὰ δικαιολογηθῆς σ' τὴ γυναῖκά σου ;
— Ὁὰ πῶ τόσο ὅσο νὰ μὴ μπορῶ νὰ μιλῶ.

Ὁ Ἄγαθόπουλος δὲν εἶχε πάγει εἰς τραπέζι ὅπου προσεκληθῆ:

— Καὶ πόσῳ μᾶς λύπησεν ἡ ἀπουσία σου ; Εἴμεθα μάλιστα χωρὶς σοῦ 13.

— Ἔτσι ; ἔ, κᾶτι καλὰ ποῦ δὲν ἦλθα.

Εἰς γυναῖκα κατηγοριουμένην ἐπὶ διγαμία ὁ πρίεδρος τοῦ δικαστηρίου λέγει :

— Λοιπὸν μόλις προσέφερες τὴν χεῖρά σου πρὸς τὸν Ἄλφρα καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας τὸ αὐτὸ ἔχκαμες καὶ πρὸς τὸν Βῆτα.

— Κύριε πρίεδρε, θὰ ἐλησμονήσατε ἴσως ὅτι ἔχω δύο χεῖρας.